Pataki Viktor

Az eljövendő irodalom emlékei

A 75 éves Oravecz Imre életművéről

FEUILLETON - LXII. évfolyam, 7. szám, 2018. február 16.

Itt tehát nem pusztán arról van szó, hogy a *Halászóember* óriási vállalkozása mint az egykori és a környező világ (az apáké, gyermekkoré, Szajláé) precíz archívuma irányította volna rá az olvasói figyelmet az emlékezés különböző műveleteire és Szajla leírására vagy annak „szociografikus” rögzítésére. Az emlékezet munkája ugyanis már Oravecz Imre első, 1972-ben megjelent *Héj* című kötetében kiemelt jelentőségűnek bizonyult. Az egyes ciklusokat összekötő ikonikus kapcsolat, amely a kötet önértelmező gesztusaként is érthető, mintegy előre jelezhette az olvasás számára, hogy az emlékezeti stratégiák szerveződése ebben az esetben már nem egy autentikus múlt felidézésében érdekelt. A lírai beszéd „személytelensége” vagy annak lokalizálhatatlansága is arra utalt, hogy a különböző mnemotechnikai kísérletek csak emléknyomokhoz férhetnek hozzá. Tehát az emlékezés itt olyan asszociatív logikájú folyamatként érzékelhető, amely a lírai én pozíciójára irányuló „keresés” közben (rácsokon, nyílászárókon, felületeken keresztül) nem talál stabil pontokat. Ezért lehetséges az is, hogy a pályakezdő kötet kritikai fogadtatásában a verssorok „térbelisége”, a „pontszerűség” és a „töredékesség” kategóriái kerültek előtérbe.